

Sygn. akt II Ca 1427/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Klesyk

Sędziowie: SSO Elżbieta Ciesielska

SSO Teresa Strojnowska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Eliza Tokarz

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2015 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa T. G.

przeciwko (...)

w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Skarżysku - Kamiennej

z dnia 30 lipca 2014 r. sygn. I C 1008/13

zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 (pierwszym) w ten sposób, że kwotę 15 000 (piętnaście tysięcy) złotych zastępuje kwotą 6 000 (sześć tysięcy) złotych oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu w ten sposób, że nie obciąża powódki kosztami procesu; oddala powództwo w pozostałej części; oraz w punkcie 3 (trzecim) w ten sposób, że nakazuje pobrać kwotę 119,04 (sto dziewiętnaście 4/100) zamiast kwoty 496 złotych; zasądza od T. G. na rzecz (...) w W. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 1427/14

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 22 lipca 2013 roku T. G. domagała się zasądzenia od Ubezpieczeniowego Funduszu Gwarancyjnego w W. tytułem zadośćuczynienia kwoty 25 000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od daty złożenia pozwu oraz przyznania na jej rzecz kosztów procesu. (k.2-6)

Wyrokiem z dnia 30 lipca 2014 roku, sygn. akt I C 1008/13, Sąd Rejonowy w Skarżysku-Kamiennej zasądził od pozwanego (...) w W. na rzecz T. G. kwotę 15 000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 9 września 2013 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 3 929,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 1), oddalił powództwo w pozostałej części

(pkt 2). Nadto Sąd nakazał pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Skarżysku – Kamiennej 496 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych (pkt 3) - k. 166.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 16 grudnia 2011 roku T. G. uległa wypadkowi komunikacyjnemu – została potrącona przez kierującego samochodem marki WV Golf o nieustalonej tożsamości. Powódka doznała urazu w obrębie kolana prawej nogi i w dniach 16-21 grudnia 2011 roku była z tej przyczyny hospitalizowana na Oddziale Ortopedycznym Szpitala Miejskiego w S.. W zaleceniach zamieszczonych w wypisie wskazano na konieczność noszenia stabilizatora kolana. Następnie powódka była leczona w poradni ortopedycznej i rehabilitacyjnej, zaś w dniach 22-23 stycznia 2013 roku ze względu na utrzymujące się dolegliwości bólowe została poddana zabiegowi artroskopii stawu kolanowego prawego w Szpitalu (...) w B.. Ponowny zabieg w tej placówce przeszła w maju 2013 roku – przeprowadzono go, ponieważ u powódki występowały kłucia i blokada kolana. W okresie tym powódka przyjmowała leki przeciwbólowe i przeciwzapalne. Po wypadku i po opuszczeniu szpitala powódka wymagała pomocy osób trzecich przez okres około miesiąca.

(...)w W.w związku z tym zdarzeniem wypłacił powódce kwotę 14 000,00 zł. Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że w dacie wypadku powódka pracowała zawodowo, a obecnie korzysta z zasiłku przedemerytalnego. Powódka była osobą sprawną fizycznie, natomiast z uwagi na dolegliwości bólowe wywołane doznany urazem musiała ograniczyć swoją aktywność ruchową – miała problemy z pokonywaniem schodów do mieszkania znajdującego się na czwartym piętrze. Sąd Rejonowy stwierdził, że na skutek przedmiotowego urazu powódka doznała 8% uszczerbku na zdrowiu w postaci długotrwałej niestabilności przyśrodkowej i bocznej prawego stawu kolanowego. Rokowania na przyszłość są dobre – więzadła wygoiły się prawidłowo mocnym zrostem, a staw kolanowy odzyskał prawidłową sprawność. Uraz spowodował ból i cierpienie fizyczne, które były najintensywniejsze przez około 3 tygodnie.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że powództwo jest częściowo zasadne. Sąd powołał się na treść art. 445 §1 k.c., stwierdzając, że żądana kwota 25 000,00 zł przy uwzględnieniu rodzaju i rozmiaru uszkodzeń ciała, przebiegu procesu leczenia, cierpienia psychicznych i fizycznych z tym związanych oraz aktualnego stanu zdrowia powódki jest zbyt wygórowana. Ustalenia te Sąd poczynił w oparciu o opinię biegłego z zakresu ortopedii i traumatologii R. K.. W ocenie Sądu Rejonowego, odpowiednią sumą będzie tu kwota 29 000,00 zł, przy czym skoro powódka już otrzymała 14 000,00 zł, zasądzono na jej rzecz dalsze 15 000,00 zł. O odsetkach orzeczono w oparciu o art. 481 k.c., przyznając je od dnia 9 września 2013 roku, tj. od daty doręczenia odpisu pozwu stronie pozwanej. W przedmiocie kosztów procesu Sąd I instancji rozstrzygnął na podstawie art. 98 k.p.c., biorąc pod uwagę, że powódka wygrała proces w 56%. Sąd stwierdził, że łącznie koszty te wyniosły 6 818,00 zł, z czego powódka uiściła 4 167,00 zł, a zatem należy się jej z tego tytułu od strony pozwanej 3 929,00 zł. W myśl art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd Rejonowy nakazał pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Skarżysku – Kamiennej kwotę 496 zł tytułem wydatków na opinię biegłego. (k. 172-173v.)

Apelację od powyższego wyroku w części wywiódł (...)w W., tj.

- w pkt 1 wyroku - co do kwoty 9 000,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczoną od dnia 9 września 2013 roku do dnia zapłaty;

- w pkt 1 wyroku co do odsetek ustawowych od kwoty 6 000,00 zł liczonych od dnia 9 września 2013 roku do daty wyrokowania, tj. do dnia 30 lipca 2014 roku

- w pkt 1 wyroku w zakresie kosztów procesu

- w pkt 3 wyroku w całości.

Ponadto strona pozwana zarzuciła Sądowi Rejonowemu naruszenie prawa materialnego tj.

- art. 445 §1 k.c. poprzez jego niewłaściwą interpretację i przyjęcie w okolicznościach niniejszej sprawy, że odpowiednią dla powódki kwotą zadośćuczynienia będzie łącznie 29 000,00 zł, podczas gdy jest to suma rażąco wygórowana i nieadekwatna do doznanej krzywdy,

- art. 361 §1 k.c. poprzez jego niezastosowanie i pominięcie, że powódka cierpi obecnie na samoistne zmiany zwyrodnieniowe stawu kolanowego, które nie mają związku z wypadkiem, a które wywołują dolegliwości wymagające rehabilitacji i dalszej diagnostyki a zatem nie są okolicznością za którą pozwany ponosi odpowiedzialność,

- art. 481 §1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. i art. 445 §1 k.c. poprzez ich niewłaściwą interpretację i przyjęcie, że odsetki od zadośćuczynienia należą się od daty doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu, podczas, gdy powinny być one zasądzone od daty wyrokowania. Na ten dzień bowiem Sąd oceniał wymiar krzywdy doznanej przez powódkę w oparciu o sporządzone przez biegłych opinie, a zatem pozwany nie miał możliwości oceny krzywdy powódki wcześniej, a w konsekwencji brak jest podstaw do uznania, że pozwany pozostawał w zwłoce ze spełnieniem świadczenia w dacie wcześniejszej niż data wydania orzeczenia w niniejszej sprawie,

- art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez jego niezastosowanie i obciążenie pozwanego kosztami wynagrodzenia biegłego, które nie zostały pokryte z zaliczek w toku procesu, podczas, gdy opinia uzupełniająca została sporządzona na wniosek powódki.

Niezależnie od w/w zarzutów strona pozwana powoływała się na obrazę przepisów prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia tj.

- art. 233 k.p.c. – naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez:

- dowolną a nie swobodną ocenę dowodów polegającą na przyjęciu, że zebrany w sprawie materiał dowodowy, a w szczególności opinia biegłego uzasadnia zasądzenie kwoty 25.000 zł (powinno być: 15 000,00 zł) zadośćuczynienia ponad przyznaną już powódce kwotę 14.000 zł, podczas gdy z opinii wynika, że powódka doznała jedynie długotrwałego, a więc przemijającego uszczerbku na zdrowiu, leczenie urazu zostało zakończone, a staw kolanowy odzyskał prawidłową sprawność, co uzasadnia jedynie zasądzenie dalszej kwoty 6 000,00 zł ponad przyznaną jej na etapie likwidacji szkody kwotę 14 000,00 zł,

- pominięcie wniosków zawartych w uzupełniającej opinii biegłego ortopedy R. K., który wskazał, że aktualne leczenie powódki – dalsza rehabilitacja oraz badania spowodowane są samoistną chorobą zwyrodnieniową prawego stawu kolanowego, a nie skutkami wypadku komunikacyjnego.

Pozwany zarzucił także uchybienie dyspozycji art. 100 k.p.c. poprzez zasądzenie na rzecz powódki tytułem zwrotu kosztów procesu kwoty wyższej niż przysługująca jej zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów przy uwzględnieniu stopnia wygranej.

Powołując się na powyższe zarzuty, strona pozwana wniosła o zmianę wyroku w pkt 1 poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 9 000,00 zł oraz co do odsetek ustawowych od kwoty 6 000,00 zł za okres od dnia 9 września 2013 roku do dnia 30 lipca 2014 roku. Domagała się również zmiany rozstrzygnięcia w przedmiocie kosztów procesu proporcjonalnie do wyniku postępowania oraz zasądzenia od powódki kosztów postępowania za II instancję (k.176-179)

Powódka w odpowiedzi na apelację wносиła o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania odwoławczego. (k. 191)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja i zarzuty w niej zawarte są w znacznym stopniu uzasadnione.

Według Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie, dokonując następnie właściwej oceny wiarygodności dowodów zgodnie z treścią art. 233 §1 k.p.c. Dokonane przez Sąd Rejonowy na tej podstawie ustalenia stanu faktycznego Sąd Okręgowy przyjął jako własne.

Natomiast słusznie zarzucono w złożonej apelacji naruszenie przez Sąd I instancji prawa materialnego, tj. art. 445 §1 k.c. poprzez zasądzenie rażąco wygórowanego zadośćuczynienia.

Sąd Rejonowy przedmiotową kwestię omówił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku w sposób bardzo ogólnikowy, trudno jest więc z oceną tą polemizować. Należało jednak podzielić argumentację przedstawioną w tym zakresie przez stronę pozwaną, uznając, że zakres krzywdy doznanej przez powódkę w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 16 grudnia 2011 roku nie pozwalał na ustalenie zadośćuczynienia na sumę przekraczającą uznaną ostatecznie przez stronę pozwaną kwotę 20 000,00 zł.

Niewątpliwie Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił opinie sporządzone przez biegłego z zakresu (...)jako jasne, wyczerpujące i rzetelne, jednakże błędnie uznał, iż zawarte w nich wnioski co do stanu zdrowia powódki uprawniają do przyznania T. G.dodatkowych 15 000,00 zł tytułem zadośćuczynienia za cierpienia fizyczne i psychiczne będące następstwem doznanego wówczas urazu. Biegły ustalił, że powódka wskutek wypadku powódka doznała 8% uszczerbku na zdrowiu w postaci długotrwałej niestabilności przyśrodkowej i bocznej prawego stawu kolanowego. Leczenie trwało ponad 6 miesięcy, ale pourazowa niestabilność stawu nie spowodowała deficytów jego ruchomości ani utrwalonej niestabilności. W wyniku tego urazu powódka miała częściowo uszkodzone więzadła, które wygoiły się prawidłowo mocnym zrostem. Wdrożone w styczniu i w maju 2013 roku leczenie artroskopowe miało na celu poprawę sprawność stawu kolanowego – usunięto wówczas przerośniętą błonę maziową oraz opracowano uszkodzenia rogu przedniego łąkotki przyśrodkowej. Leczenie i rehabilitacja powódki związane były ze znacznym bólem fizycznym i cierpieniem, przy czym największe ich natężenie występowało w ciągu 3 tygodni od zdarzenia. Nadto powódka wymagała przez miesiąc po opuszczeniu szpitala, tj. od dnia 21 grudnia 2011 roku opieki innej osoby. Później mogła chodzić o kulach i w orzezie prawego kolana, co oznacza że mogła sama wykonywać czynności codzienne, chociaż przez kolejny miesiąc było to utrudnione. Po zastosowaniu opisanego leczenia powódka odzyskała pełną sprawność stawu kolanowego. Proces ten jest zakończony i powódka nie będzie w przyszłości odczuwać bólu związanego z urazem (ani przy zmianie pogody, ani podczas np. chodzenia po schodach), gdyż uszkodzenia więzadeł nie dotyczyły chrząstki stawowej – były to uszkodzenia pozastawowe. Powódka z racji doznanego urazu nie wymaga już obecnie i nie będzie potrzebowała w przyszłości leczenia ani przyjmowania leków. Nie występują u niej żadne ograniczenia ruchowe będące skutkiem wypadku – może ona wykonywać pracę fizyczną i podejmować wszelką aktywność ruchową (opinie pisemne biegłego z dnia 25 lutego 2014 roku i z dnia 28 marca 2014 roku k.129-132,141). Nadto biegły w pisemnej opinii uzupełniającej datowanej na dzień 20 czerwca 2014 roku wydanej po dostarczeniu przez powódkę dodatkowej dokumentacji medycznej wyraźnie wskazał, że jakkolwiek powódka nadal uczęszcza na rehabilitację i otrzymała skierowanie na badanie rezonansu magnetycznego i RTG obydwu stawów kolanowych, to pozostaje to bez związku z wypadkiem. Przedmiotowe leczenie determinowane jest zdiagnozowaną u powódki samoistną chorobą zwyrodnieniową prawego stawu kolanowego i tak też występująca u niej jednostka chorobowa jest kwalifikowana przez lekarzy prowadzących (k. 163). Powódka tych spostrzeżeń biegłego nie kwestionowała, a zgodnie z regułą przewidzianą w art. 361 §1 k.c. w zw. z art. 445 k.c. za problemy zdrowotne powódki nie mające związku przyczynowo – skutkowego z wypadkiem z dnia 16 grudnia 2011 roku pozwany(...)w W.nie odpowiada.

Zatem zakończony pełnym sukcesem proces leczenia i rehabilitacji i brak jakichkolwiek negatywnych skutków na przyszłość stanowiących konsekwencję urazu doznanego w wyniku zdarzenia z dnia 16 grudnia 2011 roku zdecydowanie nie pozwalają na uznanie, iż powódce należy się zadośćuczynienie wyższe niż łącznie 20.000 zł. Kwota ta w zupełności rekompensuje bowiem cierpienia, ograniczenia i niedogodności w codziennym funkcjonowaniu, jakich doświadczyła powódka po wypadku. Ze względu na to, że (...)w W.wypłacił już powódce 14.000 zł, dodatkowo należało przyznać jej kwotę 6.000 zł, z czym ostatecznie strona pozwana się zgodziła i nie kwestionowała w apelacji zasadności powództwa w tej wysokości.

Natomiast Sąd Okręgowy nie podzielił argumentacji przedstawionej w apelacji w zakresie, w jakim dotyczyła ona daty, od której powódka powinna uzyskać odsetki od dochodzonego roszczenia. Przede wszystkim wskazać należy, że wyrok sądu przyznający zadośćuczynienie za doznaną krzywdę ma charakter rozstrzygnięcia deklaratoryjnego, a nie konstytutywnego. (por. uzas. wyr. SN z 22 lutego 2007 roku, I CSK 433/06, LEX nr 274209). Nadto świadczenie strony pozwanej jest świadczeniem terminowym zgodnie ze znajdującym zastosowanie w niniejszej sprawie przepisem art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 roku poz. 392 ze zm.), który ma charakter *lex specialis* w stosunku do art. 817 §1 k.c. Zatem uchybienie przez ubezpieczyciela wskazanemu w art. 14 ust. 1 terminowi spełnienia świadczenia, które zostało zgłoszone w konkretnej kwocie, skutkuje powstaniem opóźnienia uzasadniającego żądanie przyznania odsetek od dnia następnego po upływie 30 dni od daty wezwania do zapłaty.

W niniejszej sprawie powódka nie wykazała, kiedy wezwała (...)w W.do zapłaty zadośćuczynienia, ani czy żądała wówczas konkretnej kwoty. Jednak z uwagi na to, że powódka domagała się w przedmiotowym procesie odsetek dopiero od momentu wystąpienia na drogę postępowania sądowego okoliczność ta nie ma decydującego znaczenia. Zasadnym było zaś zasądzenie odsetek od daty doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu stanowiącego wezwanie do zapłaty w rozumieniu art. 455 k.c. Należy również podkreślić, że po otrzymaniu zawiadomienia o wypadku ubezpieczyciel jako profesjonalista korzystający z wyspecjalizowanej kadry i w razie potrzeby z pomocy rzeczoznawców zobowiązany jest do ustalenia przesłanek swojej odpowiedzialności, czyli samodzielnego i aktywnego wyjaśnienia okoliczności wypadku oraz wysokości powstałej szkody. Bierne oczekiwanie ubezpieczyciela na wynik toczącego się procesu naraża go na ryzyko popadnięcia w opóźnienie lub zwłokę w spełnieniu świadczenia odszkodowawczego (por. uzas. wyr. SN z dnia 16 grudnia 2011 roku, V CSK 38/11, LEX nr 1129170). Dodatkowo warto zauważyć, że przedmiotowej sprawie(...)w W.przyznał, iż prawidłowo oszacowana kwota zadośćuczynienia dla powódki powinna wynosić 20 000,00 zł, co oznacza że niewypłacenie świadczenia w takiej właśnie wysokości przed procesem obciąża stronę pozwaną i uzasadnia przyznanie powódce odsetek przewidzianych w art. 481 §1 k.c. od daty doręczenia odpisu pozwu.

Słusznie apelujący zarzucił, że Sąd Rejonowy nieprawidłowo rozliczył koszty procesu, jednak w ocenie Sądu Okręgowego w okolicznościach niniejszej sprawy zaistniały przesłanki do odstąpienia na podstawie art. 102 k.p.c. od obciążania powódki obowiązkiem ich zwrotu stronie pozwanej.

Przepis ten ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od reguły odpowiedzialności za wynik procesu. Zawiera on klauzulę generalną i nie konkretyzuje pojęcia „wypadków szczególnie uzasadnionych”, pozostawiając ich kwalifikację sądowi przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności danej sprawy (por. m.in. post. SN z dnia 20 grudnia 1973 roku, II CZ 210/73, LEX nr 7366). Do okoliczności branych pod uwagę przez sąd przy ocenie przesłanek zastosowania dyspozycji omawianego przepisu należą przede wszystkim fakty związane z samym przebiegiem procesu, tj. np. podstawa oddalenia żądania, zgodność zamiarów stron w sprawach dotyczących stosunku prawnego, który może być ukształtowany tylko wyrokiem, szczególna zawilóść lub precedensowy charakter sprawy albo subiektywne przekonanie powoda co do zasadności zgłoszonego roszczenia - trudne do wstępnego zweryfikowania, a ponadto sposób prowadzenia procesu przez stronę przegrywającą, jak też niesumienne lub oczywiście niewłaściwe postępowanie strony wygrywającej, która w ten sposób wywołała proces i koszty połączone z jego prowadzeniem (por. post. SN z dnia 7 grudnia 2011 roku, II CZ 105/11, LEX nr 1102858; post. SN z 26 września 2012 roku, II CZ 95/12, LEX nr 1232771).

Rozważeniu podlega również stan majątkowy i sytuacja życiowa strony, ale nie mają tu one wyłącznego i decydującego znaczenia. Należy podkreślić, że sposób skorzystania z przepisu art. 102 k.p.c. jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu orzekającego i odstąpienie od generalnej zasady obciążenia kosztami procesu strony przegrywającej spór - do niego należy decyzja, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia jego zastosowanie, a jeśli tak to, w jakim zakresie (por. uzas. wyr. SN z dnia 19 maja 2006 r., sygn. akt III CK 221/05, LEX nr 439151; uzas. wyr. SN z dnia 3 lutego 2010 r., sygn. akt II PK 192/09, LEX nr 584735; post. SN z dnia 18 kwietnia 2013 roku, III CZ 75/12 LEX nr 1353220).

W rozpoznawanej sprawie taka decyzja procesowa była podyktowana przede wszystkim charakterem roszczenia zgłoszonego przez powódkę i celem, jakiemu ma służyć przyzna jej suma pieniężna. Jak to zostało już wyżej wskazane, to strona pozwana jako podmiot profesjonalny powinna była prawidłowo ustalić kwotę należnego powódce zadośćuczynienia, tak by T. G. nie musiała występować na drogę postępowania sądowego. Zatem pomimo tego, że żądanie powódki okazało się uzasadnione jedynie w części, Sąd Okręgowy uznał, że byłoby sprzeczne z zasadami słuszności, gdyby miała ona z zasądzonej sumy zwracać koszty postępowania stronie przeciwnej. Tym bardziej, że sytuacja finansowa powódki jest trudna, utrzymuje się z zasiłku przedemerytalnego, zaś jej mąż pobiera zasiłek z tytułu pozostawania bez pracy.

Z uwagi na powyższe, odpowiedniej modyfikacji musiało też ulec rozstrzygnięcie o kosztach sądowych. Sąd Okręgowy nie zgodził się z apelującym, co do tego, że wydatki na wynagrodzenie biegłego w zakresie przekraczającym wpłaconą przez powódkę zaliczkę 500,00 zł powinny obciążać tylko T. G.. W sytuacji, gdy w dacie wydania wyroku pozostają nieuiszczone przez strony w toku procesu koszty sądowe, które zostały pokryte tymczasowo z sum Skarbu Państwa Sąd rozlicza je bowiem według zasad z art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 roku poz. 1025 ze zm.). Zatem nawet jeżeli przyjąć, że Sąd Rejonowy błędnie nie wezwał powódki do uiszczenia dodatkowej zaliczki na uzupełniającą opinię biegłego w oparciu o przepis art. 2 ust. 2 tej ustawy, to nie skutkuje to zwolnieniem pozwanego od obowiązku pokrycia tego wydatku stosownie do wyniku sporu. Przepisy procedury cywilnej pozwalają na naprawianie uchybień sądu w zakresie poboru i kontroli uiszczenia kosztów sądowych i umożliwiają obciążenie strony i ściąganie należności Skarbu Państwa z tego tytułu nawet po prawomocnym zakończeniu postępowania (art. 108¹ k.p.c.). W związku z tym, Sąd Okręgowy na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p.c. nakazał pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Skarżysku Kamiennej kwotę 119,04 zł tytułem nieuiszczonego wynagrodzenia biegłego stosownie do wyniku sporu (496 zł × 24%).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 §1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie 1, w ten sposób, że kwotę 15 000,00 zł zastąpił kwotą 6 000,00 zł oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu w ten sposób, że nie obciążył powódki tymi kosztami, oddalając powództwo w pozostałej części oraz w punkcie 3 w ten sposób, że nakazał pobrać kwotę 119,04 zł zamiast kwoty 496,00 zł.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zasądzając od T. G. na rzecz (...) w W. kwotę 600,00 zł stanowiącą wynagrodzenie pełnomocnika procesowego strony pozwanej w wysokości przewidzianej w §6 pkt 4 w zw. §12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku poz. 490). Zauważyć przy tym należy, iż wartość przedmiotu zaskarżenia wynosiła faktycznie 9 000,00 zł, gdyż do wartości przedmiotu sporu nie wlicza się odsetek (art. 20 k.p.c.).

SSO T.Strojnowska SSO M.Klesyk SSO E.Ciesielska